

Traditionel Spanieljagt på Fyn

Tekst: Ole Geert Dam

Fotos: Per Baun Christensen, Klaus Larsen og Ole Geert Dam

Baggrunden for interessen

FT Spaniels i Danmark bliver, rent jagtligt, brugt til rigtig mange forskellige jagtformer, og deres alsidighed er faktisk meget stor.

Hvis man træner målrettet frem mod det, kan en F.T. Spaniel, stort set, bruges til den jagtform den enkelte ejer/jæger måtte ønske, selvfølgelig bortset fra åbenlyse fysiske begrænsninger, som f.eks. gravjagt.

Helt personligt, startede jeg op med Labradors i 1979. Disse blev trænet og brugt til det de var skabt til, nemlig som rene apportører, og jeg blev allerede i 1981, tilknyttet flere fynske godser, som fast apportør på deres både små og store klapjagter. Jeg var samtidig fra ca. 1985, begyndt at interessere mig for at gå på markprøver med mine Labradors også, endda med rimelig succes.

Første gang jeg stiftede bekendtskab med F.T. Spaniels, var sidst i 1980'erne, hvor jeg bl.a. var med ude og træne en F.T. Springer tæve, som en jagtkammerat havde fået. Jeg blev straks meget imponeret af disse små energibundters store udstråling og power, og i al hemmelighed, gik jeg lidt og drømte om, at eje en også. I 1992, fik jeg så en henvendelse fra en fynsk opdrætter, som ville forære mig en F.T. Springer hanhvalp, hvis jeg lovede, at jeg ville træne den og føre den frem. Jeg sagde ja tak til det flotte tilbud, og fik således min første F.T. Springer, kaldet Spinner, i september 1992, hvilket jo så er snart 30 år siden.

Jeg vidste selvfølgelig godt, at en F.T. Springer var en fremragende førskudshund, men mit jagtlyse behov, var stadig som apportør, og da jeg samtidig helt manglede erfaring i at træne førskudsarbejdet, var det helt naturligt

for mig, at træne Spinner, nøjagtig på samme måde som jeg havde trænet mine Labradors, og da træningen lå fast, også at bruge ham som ren apportør, når jeg var ude og samle op på godsjagterne. Da skytterne på godserne så jeg også kom med en F.T. Springer, spurgte de mig forsigtigt, om jeg ikke havde lyst til at gå igennem også, og derved begyndte jeg, at få interessen for førskudsarbejdet. Samtidig med havde jeg jo også lovet, opdrætteren, at jeg ville føre hunden frem på markprøver.

Den 13. marts 1994 debuterede jeg på en

Spanielmarkprøve i den gamle Spanielklub. Jeg havde overværet en enkelt Spanielprøve inden, men var ellers ren novice. Jeg spurgte derfor dommeren, da jeg kom ind, om det var tilladt at fløjte min hund rundt i søget, og dertil svarede dommere, ja det måtte jeg gerne. Jeg fløjtede derfor Spinner rundt i søget, og han løste de opgaver han blev stillet. Ved præmieoverrækkelsen, fik vi en 2. præmie, hvilke jeg stod noget uforstående overfor, og jeg gik derfor hen til dommeren og spurgte ham, hvorfor jeg var trukket ned til en 2. præmie. Dommeren svarede, at det var fordi, jeg havde fløjet på min hund hele tiden i søget. Mit svar

Sådan så diplomerne ud i den gamle Spaniel klub tilbage i 1994.

var selvfølgelig, at jeg jo havde spurgt inden om jeg måtte, hvilket jeg havde fået positivt svar på, men dommeren forklarede mig blot, at det jo ikke var diskvalificerende, men at det trak ned i bedømmelsen. Jeg synes det var et mærkeligt svar på et seriøst spørgsmål fra en nybegynder.

Ca. 14 dage efter, den 31. marts 1994, var jeg på endnu en åben klasse markprøve, og denne gang vidste jeg lidt mere om hvad der blev krævet, og resultatet udeblev da heller ikke, idet vi her fik en 1. præmie, hvilket gjorde, at vi så var kvalificeret til vinderklassen.

Som bekendt skete der samme år i september måned det, at Interessegruppen for F.T. Spaniels blev dannet, og jeg blev straks en del af Interessegruppen. Herefter overværede jeg en hel del markprøver, og kunne godt, se at min hund manglede en del, især i søget, for at kunne konkurrere med de bedste hunde i vinderklassen. Derfor blev Spinner aldrig meldt i vinderklassen, men han blev en fantastisk god jagthund for mig indtil han døde 13 år gammel i 2005. Ja det var stort set ikke en jagt, hvor jeg ikke havde "Spinner" med, for jeg følte, at når han var med, var jeg i stand til at løse samtlige jagtlige opgaver, som jagten måtte byde på. Samtidig var det også med Spinner, at jeg første gang oplevede jagtformen som blev kaldt "roughshooting", altså en traditionel jagtform, hvor man gik og skød over egen hund.

Herefter gik det hurtigt fremad, jeg havde allerede mens Spinner levede fået nye og flere Spaniels og senere kom også Cockere til, samtidig med udfasning af mine Labradors, sådan jeg i dag kun ejer og opdrætter FT Springer og Cocker Spaniels.

En ting er markprøver, hvilket jeg som konkurrencemenneske, altid har dyrket, men jeg træner mine hunde til jagt og jeg elsker, at gå på jagt med dem, og for mig er jagt en meget væsentlig del af hundearbejdet, og det betyder også, at jeg ikke dyrker jagtformer, der ikke omhandler hundearbejde. F.eks. siger bukkejagt eller riffeljagt mig ingenting, og dette skyldes, at jagt for mig, er med hund og en meget stor del af jagtnydelsen kommer, for mig, gennem hundearbejdet.

Jeg har altid dyrket den jagtform, nok de aller fleste jægere i Danmark gør, nemlig en form for konsortie jagt, hvor man skiftevis går igen-

nem og står for.

I forbindelse med mine mange jagtdage som hjælper på godserne, har jeg selvfølgelig også deltaget i de traditionelle slyngeljagter, igen hvor man også skiftedes til at stå for og gå igennem.

Når man elsker Spanielarbejdet, er man også en stor fan af førskudsarbejdet, og når man på konsortiejagterne eller på slyngeljagterne gik igennem, var det helt naturligt, at man også måtte skyde til det vildt hunden rejste og som gik bag ud, idet det vildt der gik fremad, var beregnet de skytter der stod for.

Tilbage i år 2000 blev jeg ansat som herregårdsskytte på et mindre gods på Fyn, Erholm Gods. Her skulle jeg passe jagten for godset

selv samt for yderligere 3 konsortier. Det foregik selvfølgelig med de traditionelle udsætninger af både ænder og fasaner.

Her lavede jeg en aftale med et af konsortierne, at jeg samlede et hundehold, som drev for dem på alle deres jagter, og som tak herfor, fik vi hjælpere, i januar måned, en jagtdag, hvor vi kunne gå og skyde over vore egne Spaniels. Dette var fantastiske dage med jagt og hundearbejdet i højsæde, hvor det ikke var antallet af fugle på paraden der var vigtig, men mere hundenes arbejde for at bringe fugl for bøssen.

Behovet for flere jagter, hvor vi selv kunne skyde over egne hunde, blev mere og mere udtalt, og næste step blev, at jeg og 9 andre jagtkammerater, hvert år kort efter 16. sep-

tember, købte en agerhønsjagt, igen, hvor vi kunne gå og skyde over egne hunde. Denne dag har igennem snart mange år været en fast tradition. I starten forgik det i Jylland, men de sidste 4-5 år, har vi købt en sådan jagt her på Fyn. Dette er en dag vi alle ser frem til, hvor hundearbejdet er det absolut vigtigste, men også en dag, hvor kammeratskabet bliver dyrket, og det er klart, at drillerierne står i kø, men det gode er også, at alle anerkender det gode hundearbejde med ros. Som alle ved, bliver man lidt højere, når ens jagtkammerater, roser ens hunds arbejde.

Drømmen realiseres

Jagt i Danmark er dyrt, men drømmen om at finde et velegnet mindre jagtterræn med god bundvegetation, hvor vi kunne udsætte nogle fasaner og dyrke vor store passion, for at gå og skyde over egen hund, blev ved med at nage, og sandelig om vi ikke for nu 8 år siden, var så heldige, at få et tilbud, som vi hele tiden havde gået og sukket efter.

Vor gode ven af familien, og skytte på Ravnholt Gods, Peter Andreasen, fortalte min kone og jeg, at der netop på Ravnholt gods, var blevet et stykke jagt ledigt, som gjorde det muligt, at vi kunne komme til at dyrke vor store passion. Stykket var på 110 hektar og blev kaldt Eliselund. Jagten kunne lejes uden riffeljagt, hvilket betød, at prisen blev lidt mere overkommelig.

Min kone, Helle og jeg, var helt enige om, at vi kun ville leje stykket, hvis vi var ene om det. Dette fordi det kan være vanskeligt, at forene flere/mange jagtkalendere til at kunne gå på jagt samme dage. Når vi kun var os to kunne vi jo fuldstændig selv bestemme hvornår vi gik på jagt og hvad vi i øvrigt ville bruge terrænet til. Da vi så terrænet, var vi slet ikke i tvivl, og Peter havde bestemt ikke lovet os for meget. Terrænet var simpelthen ideelt til vort formål. Højskov af blandede trætyper. Egestykker hvor bunden var fyldt af brombær. Andre stykker indeholdte græs og bregner. Kun et lille område var med bøgeskov der som bekendt, ikke tillader nogen bundvegetation. Vi kunne samtidig se, at området, var fasanterræn, fordi vi så og kunne høre adskillige vilde fugle, når vi kørte igennem terrænet.

Nu er det sådan i lille Danmark, at en ting er at have et terræn med den rigtige biotop, men det

er kun meget få steder, hvor der så også er en vild bestand af fasaner, som er stor nok til, at kunne gå på jagt en hel sæson. Kort fortalt, hvis man har brugt en del tid på at træne hund/e, så vil man også godt være sikker på, at der er fugle på terrænet, så hunden også får nogle situationer (læs flush) ud af anstrengelserne, og selv om vi nyder at se vore hunde "arbejde for føden", så opnåes klimax først hvis og når mulighederne for flush af fugl optimeres mest muligt. Derfor hvis man skal nyde jagtformen "roughshooting" i sin fulde form, så kræver det, at man også er indstillet på at udsætte fasaner på sit terræn.

Daglig pasning af fasanudsætningen

Nu er der jo som bekendt lovmæssige krav til hvor mange fasaner man må udsætte pr. hektar, men dyrker man roughshooting, er det jo ikke antallet af fugle på paraden der er så vigtigt, men mere at få de enkelte situationer med hundene. Så hvis man har den rette biotop og

er indstillet på, at ville passe fasanerne ordentligt, så behøver man slet ikke at nærme sig det antal fugle man lovligt må udsætte. f.eks på Eliselund, som er på 110 hektar. Følges loven fuldt ud, har vi således tilladelse til at udsætte 880 fasaner på området. Vi udsætter ikke tilnærmelsesvis dette antal, men begrænser os til, hvad der kan kaldes "et passende antal fugle". Min fordel er, at jeg gennem mit 8 årige skyttejob, har fået stor erfaring i, både at udsætte og passe fuglene, så de bliver klar til den endelige jagtsæson starter 1. oktober.

Vi vælger altid, at udsætte vore fasaner først i august måned omkring når de er 6 uger gamle. Tidspunktet er nøje valgt for at undgå, at fuglene evt. render ud i kornmarkerne, som afgrænser skoven, idet markerne som regel er høstede når vi kommer ind i august måned. Vi stiller heller ikke de store krav til, om kokkene har lange haler og er totalt udfarvede 1. oktober, selvom de som regel er det. Hvis man vil have noget ud af sine fasanudsæt-

ninger, kræver det også viljen og mulighederne for at passe dem, og det betyder, at de som minimum skal tilses og fodres en gang om dagen. Helst morgen/formiddag. Mange foretrækker, at man både fodre og tilser dem både morgen og aften, men personligt, har jeg altid kun gjort det om morgenen/formiddag.

En anden meget vigtig ting, er hvordan selve udsætningspladsen ser ud. Tidligere var jeg overbevist om, at det vigtigste var, at der i forbindelse med udsætningspladsen, var optimale muligheder for nattesæde til fuglene. Min erfaring har vist, at det er langt vigtigere, at der på udsætningspladsen er en rigtig god bundvegetation, meget gerne med slæde spor. Læ for vinden og sol er også en anden meget vigtig ting. Når fasaner hopper ned på jorden om morgenen kan de være kolde og fugtige, og derfor vil de rigtig gerne ud og tørres hvor der er sol og læ. De slæde spor i den gode bundvegetation, gør at fuglene kan gå her og blive tørre, og samtidig har de muligheder for at komme hurtigt i skjul, hvis en rovfugl kommer flyvende.

En anden vigtig ting er, at der meget gerne må være insekter at spise for fasanerne på udsætningspladsen. Det kan være myre, fluer, mider eller myg. Foruden det foder vi giver dem, har de behov for at spise insekter også. Dette er en ting som mange undervurderer, når de udvælger en udsætningsplads.

En anden ting man bestemt ikke må glemme er, at der skal være vand til fuglene. Man kan være heldig, at der naturligt er en lille sø eller vandløb tilknyttet til udsætningspladsen, og så giver det jo sig selv, men hvis der ikke forefindes en naturlig vandforsyning, må man sørge for kar, baljer eller lignende der hver dag renses og fyldes med frisk vand.

Da jeg startede med at udsætte fasaner, byggede jeg såkaldte engelske voliere til dem. Dette betød, at hele udsætningsområdet var indhegnet, og udenom dette blev trukket en eltråd, der fik strøm fra et bilbatteri. Dette for at forhindre f.eks. ræve, mår og de i dag kendte mårhunde til at nærme sig og komme ind til fuglene. Samtidig byggede jeg sluser, der kunne få fasaner til at løbe tilbage ind i volieren, hvis de var fløjede udenfor.

De første år jeg udsatte fasaner fungerede disse engelske volierer rigtig fint, men siden vi fik jagten på Eliselund, har jeg nøjes med kun at sætte en eltråd uden om selve udsætningsområdet, og dette har, i hvert fald for os, været tilstrækkeligt for at holde evt. rovdyr væk fra udsætningspladsen.

Det er blevet moderne, at købe fodertønder, der automatisk kan indstilles til at smide en bestemt mængde korn ud et eller to gange dagligt. Umiddelbart en smart ide, men min erfaring er, at det ikke fungerer i virkeligheden. Hvis man vil styre sine fasaner på foderet, kræver det en bestemt mængde korn bliver smidt samme sted, på samme tidspunkt hver dag. Personligt smider jeg 7,5 liter korn pr. 100 fugle. Nu skriver jeg korn, men den første måned fodre jeg fasanerne med specielt indkøbt kyllinge/vokse foder. Efter 1 måned går jeg gradvist over til hvede.

Min erfaring er, at de 7,5 liter korn passer meget fint til, hvad 100 fasaner spiser dagligt. De bliver ikke overmættede af denne mængde, men det gør, at de står og venter på dig, når du igen dukker op næste dag på samme sted og på samme tid for på ny at fodre dem.

Kommer du en dag, og der f.eks. ikke er spist op, så er det vigtigt, øjeblikkeligt at trække dem i fodermængden. Denne fremgangsmåde betyder, som regel, at de næste dag igen står på pladsen og venter på dig.

Benytter man sig af de tidligere omtalte fodertønder med automatisk udkast af foder, kan man ikke se om der er spist op eller ej, og derved har man ikke muligheden for at regulere i fodermængden med det samme.

En anden vigtig ting, hvis man passer udsatte fasaner er, at lave inddrev. Hvis man har valgt den rigtige udsætningsplads, og fra starten har været fri for angreb af rovfugle og andre rovdyr, så vil fuglene være rigtig glade for deres udsætningsplads og som oftest blive her. Men der kommer et tidspunkt, typisk en måneds tid efter de er udsatte, hvor fuglene af nysgerrighed, vil ud og kigge lidt til terrænet udenfor udsætningspladsen. En anden grund til, at

de ønsker at forlade udsætningspladsen, især om formiddagen kan være, at der ikke er flere insekter, og det betyder at behovet for disse, får dem til at søge væk. En tredje ting, som får dem til at søge væk, kan være hvis der er angreb af rovfugle og rovdyr for tit.

Derfor kommer man en morgen/formiddag til udsætningspladsen og der ikke er spist op og man tydeligt kan se der mangler fugle, så er der kun en ting at gøre, og det er at prøve at finde dem igen. Typisk for fasaner er, at de søger væk i små flokke, aldrig alene. Hvis man er i tvivl om, hvor fasanerne evt. er rendt hen, kan man starte med at søge med sin spaniel i en cirkel, måske 100 meter væk fra udsætningspladsen. Husk altid at lægge drevet, så du søger mod udsætningspladsen. Dette sikrer, at fuglene enten løber eller flyver tilbage til der man gerne vil have dem - på udsætningspladsen. Hovedopgaven når man passer fasaner, er at forsøge at gøre fasanerne trygge ved udsætningspladsen, så de betragter dette sted som deres "helleplads".

Planlægning af jagter

Ca. 1 måned før jagtsæsonen starter, og somme tider før, begynder jeg at planlægge hvordan

jeg vil drive jagterne/såterne, når jagtsæsonen starter. En ting jeg er meget opmærksom på er, at jeg aldrig, i hvert fald, den første måned eller to efter jagtsæsonen starter, driver jagt eller går igennem udsætningspladsen, det er mit klare mål, til stadighed at gøre udsætningspladsen for et sted at være for fuglene, hvor de kan være trygge og et sted, hvor de har nattesæde.

Mange troede tidligere, at fasaner kun vil have nattesæde i grantræer, men det er ikke rigtigt, fasanerne vil meget gerne have nattesæde i løvtræer også, blot de kan komme op på "pind" (gren) og sidde i nogenlunde læ. Det man tit kan opleve er, at fasanerne, når vi kommer hen i november måned, tit skifter nattesæde. Dette skyldes som regel, at bladene falder af løvtræerne først i november, og netop bladene er med til at danne læ for fasanerne. Når der kun er en bar gren og sidde på, hvor vinden rigtig kan få lov at suse på dem, skifter de nattesæde, og her foretrækker de tit at skifte til nåltræer eller graner, hvor nålene kan yde en vis form for læ for dem.

Mange vil måske spørge: "Hvorfor er det så vigtig at vide hvor fasanerne har nattesæde?". Jo det har to formål. En fasan som presses i et drev, vil altid enten løbende eller flyvende søge mod deres nattesæde, for det er her de føler tryghed.

En anden væsentlig ting omkring nattesædet er, at hvis man er i tvivl om hvor mange fasanerne man har, så kan man møde op på sit jagtterræn ca. 1/2 timer før solopgang eller en 1/2 timer før solnedgang for at opleve fasanerne flyve enten på eller fra pind. Fasankokkene gjalder lystigt både når du flyver på og fra nattesædet, og derved afsløres nogenlunde hvor mange fugle, og også hvor man har fuglene på terrænet. Hønerne siger ikke noget, men hvis man forventeligt har ca. halvt kokke og halvt høner på terrænet, kan man nogenlunde regne ud, hvor mange fugle man har. Dette kan gøres på tidligt, midt i og slutningen af jagtsæsonen, og for dem som ikke har prøvet det, er det en fantastisk skue med et pragtfuld lydinferno.

Når jeg har planlagt de enkelte såter der skal drives på de enkelte jagtdage, begynder jeg at fodre mine fasaner væk fra udsætningspladsen, og hen hvor jeg gerne vil have dem. Dette gøres ved at lægge foderspor, som tager udgangspunkt fra udsætningspladsen, hvor jeg gradvist flytter fodersporet væk, og over en periode på måske 14 dage, alt efter hvor langt væk jeg vil have dem fra udsætningspladsen. Alt efter hvor mange udsætningspladser man har, f.eks. har vi på Eliselund kun en udsætningsplads, så går man fra måske at fodre et sted til måske at fodre 8 steder, hver formiddag. Det er en rigtig spændende tid, når man forsøger at flytte fodringspladserne rimelig kort tid før jagtsæsonen starter.

Som jeg skrev tidligere forsøger jeg, at frede fasanerne på udsætningspladsen/nattesædet så længe som muligt, og jeg begynder ikke at drive igennem dette sted for tidligst sidst i november. Ja jeg venter gerne med dette til december og januar måneder. På den måde gør

jeg mulighederne for, at mine fasaner bliver på mit terræn så længe som muligt.

Roughshooting

Al vor jagt på Eliselund drives som roughshooting, altså hvor vi, og vore inviterede gæster, går og skyder direkte over egne Spaniels. Kun en jagt årligt bliver afholdt som traditionel klapjagt, hvor halvdelen går igennem og halvdelen står for skiftevis.

For mig er der et eller andet helt specielt der gør sig gældende ved at gå at skyde over egen hund. Det er nok sådan det hele startede med, at manden med sin hund gik på jagt alene, for at skaffe mad til familien derhjemme. Jeg glemmer aldrig da den kendte engelske spanieltræner, Robin Laud, som nu er 74 år gammel, fortalte mig, at da han var barn, var de mor, far og 11 børn. Hans far døde allerede da Robin var 10-11 år gammel, og herefter stod Robins mor alene tilbage med 11 børn. Den gang var der ikke et socialt netværk, som støttede en enlig mor med 11 børn, nej de måtte klare sig selv. Her blev det Robins opgave, at sørge for mad til hele familien, og dette foregik ved, at han trænede en Spaniel fra bunden, hvorefter de gik på jagt. Her lærte han præcist hvad det ville sige, at hunden kunne styres og jage kort, så han kunne skyde til vildtet, og samtidig lærte han også at ramme. Konsekvenserne for dårlig trænet hund eller dårlig skydning, var, at der derhjemme sad en mor og 10 søskende og var sultne. Det er utroligt, at forholdene var sådan for kun 60 år siden i England.

Forholdene i Danmark (og selvfølgelig i England) er i dag heldigvis helt anderledes, men netop når man dyrker roughshooting eller det at skyde over egen hund, som sin foretrukne jagtform, så er der stadig konsekvenser af dårlig hund eller dårlig trænet hund, og man kan sige, at ord som "din hund går for stort", "din hund lægger ikke nok pres på terrænet når den

jager" bliver tydeliggjort så ingen kan misforstå det ja der er simpelthen kontant afregning med det samme, og det er også derfor, at jagtformen har så stor betydning, når vi taler om avl af Spaniels

En hund der går for stort, vil lette fuglene længere ude end det er muligt at skyde til det. Modsat hvis en hund ikke går hårdt nok eller lægger pres på terrænet, måske går den alt for kort, populært kaldet "skopudser" får den ingen flush, fordi fuglene blot vil løbe foran hele tiden.

En hund der render pibende måske enddaggående rundt eller en fører der bliver nød til at råbe og skribe af sin hund hele tiden, vil bevirke at man bliver ligesom en almindelig klapperkæde, hvor fuglene blot vil løbe 30 meter foran en hele tiden uden at gå på vingerne, så man får sin skudchance.

På en eller anden måde burde det være et krav at opdrættere af Spaniels og så sandelig også markprøvedommere, blev tvunget til at dyrke roughshooting eller det at gå at skyde over egen hund for det vil helt sikkert give dem en rigtig god fornemmelse af, hvad det kræver af hundens medfødte talent og dens senere træning, for at kunne levere varen, når det endelig gælder - på jagt.

Ikke at det er forkert, for mange danske Spaniels bliver brugt til almindelige konsortie og klapjagter, hvor det ikke gør noget de går stort og langt frem i terrænet, for det vildt den evt. letter, vil blot flyve fremad, hvorefter de skytter der står for i såten, får skudchancer. Men forholdene ændres efter min mening, når man vælger at avle på sin tæve eller ligefrem vælger at blive markprøvedommer, for så begynder man lige pludselig, at have indvirkning og betydning for racernes fremtid og det kan jo ikke diskuteres, hvilken jagtform en Spaniel er skabt til.

Jeg plejer altid at sige, at jeg har hund med på jagt først og fremmest til glæde for mig selv

- alt for mange jægere har i dag hund med på jagt, til glæder for alle jagtkammeraterne, for det er sjældent ejeren selv har kontakt med hunden. Det at prøve at skyde et stykke vildt, som ens egen hund har rejst, og hvor den efter et perfekt skud, på kommando også apportere vildtet, ja den enormt store tilfredsstillende oplevelse får de aldrig. Det kan virke uforståeligt, at man ofre penge på at købe en hvalp/hund, ofre træning, foder, dyrlægeeregninger m.v. blot for at ens jagtkammerater får glæde af det.

En anden kæmpe fordel roughshooting også har er, at når man går frem i terrænet med hunden arbejdende foran en, så vil fasanerne slet ikke føle sig presset på samme måde, som når en hel klapperkæde med løsgående vilde hunde kommer farende med skrig og råb gennem terrænet. Når vildtet så forsøger at flygte fra en sådan klapperkæde, bliver de mødt med skud ude for enden af såten. Når man dyrker roughshooting har vildtet altid en fair chance for at undslippe en, både ved at løbe fremad og til siderne og det betyder stressniveauet blandt vildtet er langt mindre, og det bevirker også, at dyrker man roughshooting på traditionel vis, vil man kunne afholde jagter langt flere gange i samme terræn, modsat de store klapjagter, hvor man anbefaler jagt max. hver 14. dag.

Typisk for os på Eliselund er, at vi er os selv og 3-4 gæster hver gang. Vi går stille og roligt frem i terrænet på linie for at skyde over egne Spaniels, og alt efter hvor gode vore hunde er, både deres medfødte talent og træningsmæssige tilstand, har vi succes. Et typisk resultat for en jagtdag er mellem 5-20 fasaner måske krydret med nogle snepper, og få gange nogle harer.

Vi har mange gange haft gæster med, som måske for første gang prøver jagtformen, og alle uden undtagelse, er begejstrede for jagtformen er intens og spændende, og du ved aldrig hvor og hvornår der rejses et stykke vildt.

Vi har nu haft jagten på Eliselund i 8 år, og står altså foran sæson 9, og jeg kan garantere for, at vi også glæder os til sæson 9, som starter 1. oktober for vort vedkommende.

Kommer vi så på Eliselund kun i jagtsæsonen? - nej da, vi kommer på terrænet hele året. Foruden vi fodre fasanerne året rundt mindst en gang om ugen, så bruge vi også Eliselund til hundetræning i foråret og almindelige gåture, hvor vi nyder naturen uden for jagtsæsonen, og der er ikke noget skønnere efter en frisk gåtur end at søge ly inde i vor lille jagthytte, for at nyde vor medbragte madpakke.

